

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 495/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 76/2011 zo 14. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2011 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v konaní podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 76/2011 zo 14. júla 2011 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 12 C 8/2004-234 z 12. novembra 2010 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) neustanovil sťažovateľovi zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ nespĺnil predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov a splnenie tejto podmienky je nevyhnutné na to, aby mal súd možnosť ustanoviť sťažovateľovi zástupcu z radov advokátov. Okresný súd v odôvodnení uznesenia poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ nemal záujem na preukázaní predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov, keďže nezaslal súdu vyplnené tlačivo o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch. V dôsledku toho okresný súd zisťoval majetkové pomery sťažovateľa dopytom na príslušné orgány a vychádzajúc z takto súdu známych skutočností dospel k záveru, že sťažovateľ nespĺňa predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov.

3. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 Co 269/2010 z 31. januára 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu o nesplnení predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov, a teda ani na ustanovenie zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konanie. Zdôraznil, že bolo povinnosťou sťažovateľa dostatočne preukázať splnenie podmienok na priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov, aby konajúci súd mohol jeho návrhu na ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť.

4. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktorým navrhol uznesenie odvolacieho krajského súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) tvrdiac, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred

súdom. Sťažovateľ v podanom dovolaní namietal, že zo strany prvostupňového súdu mu nebola daná možnosť dokladovať svoje osobné, majetkové a zárobkové pomery pre účel oslobodenia od súdneho poplatku, keď mu súd prvého stupňa doručil tlačivo o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch bez akéhokoľvek sprievodného listu a bez označenia, ku ktorému konaniu má adresát poštovej zásielky tlačivo zaslať. Ďalej sťažovateľ namietal, že konajúce súdy vyvodili nesprávne právne závery z nedostatočne zisteného skutkového stavu, zároveň okresnému súdu vyčítal aj procesné pochybenie, ktoré malo podľa jeho názoru spočívať v tej skutočnosti, že o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov nerozhodol samostatným výrokom (uznesením), ale neodôvodnenosť oslobodenia sťažovateľa od súdnych poplatkov konštatoval len v odôvodnení uznesenia o neustanovení advokáta, v dôsledku čoho je takéto rozhodnutie zmätočné a nepreskúmateľné.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP odmietol ako neprípustné. V odôvodnení uznesenia uviedol, že v danom prípade bol postup súdov nižšieho stupňa v súlade so zákonom a nemal za následok odňatie možnosti sťažovateľa pred súdom konať. Za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP nemožno považovať samotné rozhodnutie, ktorým nebolo vyhovené žiadosti sťažovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Ustanovenie zástupcu z radov advokátov je v občianskom súdnom konaní viazané na určité podmienky, ktoré však v prípade sťažovateľa splnené neboli. K námietke, že súdy nezistili dostatočne skutkový stav veci, dovolací súd podotkol, že procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) OSP nezakladá skutočnosť, že súdy svoje rozhodnutie založili na neúplných skutkových zisteniach. Nedostatočné skutkové zistenia majú za následok vydanie vecne nesprávneho rozhodnutia súdu, samo osebe ale nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f) OSP (R 37/1993, R 125/1999).

Najvyšší súd taktiež vyhodnotil ako nedôvodnú námietku, že súd prvého stupňa o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov nerozhodol samostatným výrokom (uznesením), čím podľa sťažovateľa porušil ustanovenie § 167 a nasl. OSP. Z podania sťažovateľa osobne podaného na súde prvého stupňa 31. augusta 2010 totiž vyplýva, že sťažovateľ požiadal súd len o ustanovenie zástupcu z radov advokátov pre dovolacie

konanie, a nie aj o oslobodenie od súdnych poplatkov, preto o oslobodení od súdnych poplatkov súd nerozhodoval a existenciu predpokladov na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov skúmal len ako jednu z podmienok na vyhovie žiadosti účastníka o ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

K námietke navrhovateľa, že zo strany prvostupňového súdu mu nebola daná možnosť dokladovať svoje osobné, majetkové a zárobkové pomery pre účel oslobodenia od súdneho poplatku, keď mu okresný súd doručil tlačivo o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch bez akéhokoľvek sprievodného listu a bez označenia, ku ktorému konaniu má adresát poštovej zásielky tlačivo zaslať, dovolací odkázal v plnom rozsahu na odôvodnenie uznesenie krajského súdu, so závermi ktorého sa v plnom rozsahu stotožnil.

6. Sťažovateľ sa domnieva, že uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý mu predchádzal, boli porušené jeho označené základné práva podľa ústavy a dohovoru. Svoju ústavnú sťažnosť odôvodnil v podstatnom takto: *„Postup súdov vo veci zisťovania podmienok pre ustanovenie sťažovateľovi zástupcu z radov advokátov považuje sťažovateľ za chybný a nezákonný. Prvostupňový súd ako aj odvolací súd nepostupovali pri zisťovaní pomerov sťažovateľa zákonným spôsobom a také ich konanie má následok v nezákonnom rozhodnutí. Zaslanie poštovej zásielky z okresného súdu účastníkovi konania, ktorej obsah je neurčitý a nezrozumiteľný, neobsahujúci úkon zákonného sudcu, ktorý vo veci koná alebo neobsahujúci úkon ním povereného zamestnanca voči účastníkovi konania, je postupom súdu, v dôsledku ktorého som nemal možnosť doručiť súdu doklady preukazujúce splnenie podmienok na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Navyiac súdy v konaní o ustanovení zástupcu z radov advokátov ignorovali rozhodnutia súdov vyššieho stupňa a § 45 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z., ktoré pri úvahách súdu o splnení podmienok na oslobodenie od súdnych poplatkov sú dôležitým faktorom. Sťažovateľ nemal možnosť v odvolacom konaní ani v dovolacom konaní vyjadriť sa k právnemu názoru prvostupňového súdu a k súdom zisteným skutočnostiam, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia o nesplnení podmienok sťažovateľom na oslobodenie od súdnych poplatkov a tým aj na neustanovenie zástupcu z radov advokátov. Prerokovaním bez nariadenia pojednávania odvolania sťažovateľa proti rozhodnutiu prvostupňového súdu č. k.*

12C/8/2004-234 krajský súd znemožnil sťažovateľovi v konaní o ustanovení zástupcu predkladať dôkazy, ktoré by viedli k náležitému zisteniu pomerov sťažovateľa rozhodujúcich pre jeho oslobodenie od súdnych poplatkov a tým aj rozhodujúcich pre ustanovenie mu zástupcu z radov advokátov. Sťažovateľ v dovolaní tvrdí, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom a to ako v konaní o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, tak v konečnom dôsledku aj v dovolacom konaní proti rozhodnutiu Krajského súdu Bratislava č. k. 8Co 124/2009-216. Aj nesprávne právne závery vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu pre rozhodnutie sú postupom súdu, ktorým odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom.

Žiadosť sťažovateľa o ustanovenie zástupcu nie je samoučelným a nadbytočným úkonom sťažovateľa. Sťažovateľ bol oslobodený od súdnych poplatkov a bol mu ustanovený zástupca z radov advokátov aj v iných konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava II. Bolo to v konaní sp. zn. 51C/425/2006 a v konaní sp. zn. 18C/298/2007. Napokon aj ústavný súd uznesením II. ÚS 327/2011-16 po preskúmaní podmienok ustanovil sťažovateľovi zástupcu z radov advokátov.

Za uvedeného stavu bolo a je podanie dovolania sťažovateľom proti rozhodnutiu krajského súdu č. k. 2Co 269/2010-241 postupom v súlade s čl. 51 ústavy a využitím zákonného práva na opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom. Dovolací súd podľa názoru neprihliadal na uvedené skutočnosti, nesprávne dovolanie vyhodnotil v rozpore s ust. čl. 154c ústavy nezohľadnil naplnenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na spravodlivý proces a prerokovanie jeho veci, čím v konečnom dôsledku porušil základné právo sťažovateľa na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom podľa čl. 13 Dohovoru.“

7. Na základe už uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil, vrátil vec na nové konanie a priznal náhradu trov konania.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v konaní podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Relevantné znenie príslušných článkov ústavy a dohovoru upravujúcich práva, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, je:

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

12. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane vyslovil, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

13. Ústavný súd po dôslednom preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a postupu, ktorý mu predchádzal, konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti právnych záverov alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom odôvodnení záverov najvyššieho súdu.

14. Nadväzujúc na uvedené ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie posudzovaného uznesenia je dôsledné a vyčerpávajúce a sťažovateľ neuviedol vo svojej sťažnosti argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť a ústavnosť záverov najvyššieho súdu. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd sa dôsledne vysporiadal s otázkou splnenia podmienok na konanie o dovolaní sťažovateľa a plne v súlade s Občianskym súdnym poriadkom dospel k záveru o danosti dôvodov na odmietnutie sťažovateľom podaného dovolania.

15. Podľa § 30 ods. 1 OSP účinného do 31. decembra 2011 účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť za zástupcu Centrum právnej pomoci alebo advokáta zapísaného do zoznamu podľa osobitného predpisu, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov. O tejto možnosti súd účastníka poučí.

Podľa § 138 ods. 1 OSP na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva.

16. Konanie podľa § 30 ods. 1 OSP účinného do 31. decembra 2011 sa začínalo na návrh účastníka, ktorý mal povinnosť preukázať, že spĺňa predpoklady na ustanovenie zástupcu, okrem iných teda aj to, že jeho pomery odôvodňujú oslobodenie od súdnych poplatkov. Navrhovateľ v konaní podľa § 30 ods. 1 OSP účinného do 31. decembra 2011 je povinný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 79 ods. 1 a § 120 ods. 1 OSP) a je povinný k žiadosti pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva (§ 79 ods. 2 OSP). Tento účastník je zodpovedný za výsledok konania, ktorý je závislý od skutkových zistení a ním navrhnutých a súdom vykonaných dôkazov. Ak dostatočne nepreukáže svoje tvrdenia

tom, že spĺňa predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov (neunesie dôkazné bremeno), súd jeho návrh na ustanovenie zástupcu zamietne (resp. tomuto návrhu nevyhovie).

17. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že všeobecné súdy prerokovali návrh sťažovateľa na ustanovenie zástupcu, poskytli mu možnosť preukázať, že spĺňa zákonné predpoklady na ustanovenie zástupcu podľa § 30 OSP účinného do 31. decembra 2011, a napokon i zisťovali majetkové pomery sťažovateľa zákonom prípustným spôsobom a v rozsahu relevantnom na rozhodnutie o jeho žiadosti o ustanovenie zástupcu. Na základe zistených skutočností konajúce súdy potom dospeli k záveru, že pomery sťažovateľa neodôvodňujú ustanovenie zástupcu.

18. Neobstojí námietka sťažovateľa, ktorou namieta, že *„zaslanie poštovej zásielky z okresného súdu účastníkovi konania, ktorej obsah je neurčitý a nezrozumiteľný, neobsahujúci úkon zákonného sudcu, ktorý vo veci koná alebo neobsahujúci úkon ním povereného zamestnanca voči účastníkovi konania, je postupom súdu, v dôsledku ktorého som nemal možnosť doručiť súdu doklady preukazujúce splnenie podmienok na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.“*. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že dôkazné bremeno preukázať odôvodnenosť postupu podľa § 30 OSP účinného do 31. decembra 2011 je na účastníkovi konania, teda v danom prípade na sťažovateľovi, ktorému nič nebránilo vyplniť súdom zaslané tlačivo o jeho osobných, majetkových a zárobkových pomeroch alebo predložiť iné dôkazy na preukázanie oprávnenosti svojej žiadosti. K takémuto postupu nie je nevyhnutné, aby bol sťažovateľovi okrem uvedeného tlačiva zaslaný ďalší osobitný sprievodný list, naopak, sťažovateľ mal byť vo veci sám aktívny. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na jednu zo základných zásad práva, ktorou je *„vigilantibus iuris“*, teda bdelym patrí právo, alebo nech si každý stráži svoje práva, vrátane práva na ustanovenia právneho zástupcu, ak to okolnosti prípadu odôvodňujú. Keďže sťažovateľ neposkytol požadovanú súčinnosť, okresný súd zisťoval majetkové pomery sťažovateľa dopytom na príslušné orgány a na základe nich dospel k záveru o nesplnení predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov.

19. K namietanému nedostatočnému zisteniu skutkových okolností v konaní zo strany všeobecných súdov ústavný súd podotýka, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy, tak ako to nepriamo požaduje sťažovateľ vo svojej sťažnosti. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s už uvedenými úlohami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu voľného hodnotenia dôkazov súdom.

20. Taktiež neobstojí námietka, že „*Sťažovateľ nemal možnosť v odvolacom konaní ani v dovolacom konaní vyjadriť sa k právnemu názoru prvostupňového súdu a k súdom zisteným skutočnostiam, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia...*“. Z obsahu sťažnosti je nepochybné, že práve sťažovateľ podal proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa odvolanie a následne proti rozhodnutiu odvolacieho krajského súdu i dovolanie, čo samo osebe logicky preukazuje, že sťažovateľ nielen mal možnosť vyjadriť sa k právnemu názoru súdu nižšieho stupňa, ale i tak učinil prostredníctvom podaných opravných prostriedkov.

21. Napokon, ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania zaoberal aj namietaným postupom krajského súdu, ktorý rozhodol o podanom odvolaní bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 OSP účinného do 31. decembra 2011 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 OSP v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

22. Ústavný súd s poukazom na citované ustanovenie § 214 OSP účinného do 31. decembra 2011 konštatuje, že postup krajského súdu v napadnutom nevybočil z rámca Občianskeho súdneho poriadku, ktorý vymedzuje mantinely pre postup všeobecných súdov pri prejednávaní vecí v odvolacom konaní vo vzťahu k nariadovaniu

pojednávania. Postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

23. Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by čo i len naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v konaní podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo základného práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu (rovnako i s názormi súdov nižšieho stupňa) nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti predmetného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, z ktorého vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania vrátane jeho dôvodov a námietok.

24. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05). O taký prípad išlo aj v prejednávanej veci, preto ústavný súd považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

25. Ústavný súd pri predbežnom prejednaní tejto sťažnosti nepovažoval za potrebné ustanoviť sťažovateľovi právneho zástupcu z radov advokátov z dôvodu, že v návrhu ide zrejme o bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavných práv. Ústavný súd sa

námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý mu bol zrejmý z obsahu sťažnosti, ako aj jej príloh.

26. Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

27. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2012